üks ônamúa naesterahwas olli raskeste haige ja ei tahtnud hea melega surra; agga temma wa teinepool tróóstis tedda ja útles: „Úkskord peame jo keik surrema, sellepárrast árra kurwasta ennast, kui ta ka liggi on.“ — „Lambapea!“ kárristas naene, pead úlles tóstes, seep se umbest on, et meie úkskord peame surrema. Kui meie 10 ehk 12 korda surreksime, siis ei holiks ma sest úhhest korrast úhtegi!“

Aasta hakkab, teine lóppeb,
Innimene tundma óppeb,
Mónda udist jure siis,
Kuidas olnud ilma wiis.